

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

22. května 2019*

„Sedmý rámcový program pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace – Doporučení 2003/361/ES – Rozhodnutí panelu Komise pro potvrzování týkající se definice mikropodniků, malých a středních podniků – Návrh na přezkum podle bodů 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838/EU, Euratom – Neexistence správní stížnosti ve smyslu článku 22 nařízení (ES) č. 58/2003 – Právo na obhajobu – Zásada řádné správy – Právní jistota – Legitimní očekávání – Překážka věci rozsouzené – Kritéria pro mikropodniky, malé a střední podniky v unijních politikách – Pojem ‚podnik‘ – Pojem ‚hospodářská činnost‘ – Kritérium nezávislosti – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-604/15,

European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe), se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená: M. Wellingerem a K. T'Syenem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené R. Lyalem a M. Clausenn, poté R. Lyalem a A. Kyratsou, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí ze dne 18. srpna 2015 panelu pro potvrzení, jenž je upraven v bodě 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838/EU, Euratom, ze dne 18. prosince 2012, kterým se přijímají pravidla zajišťující konzistentní ověřování existence a právního statusu, jakož i provozní a finanční způsobilosti účastníků nepřímých akcí podporovaných prostřednictvím grantů v rámci sedmého rámcového programu Evropského společenství pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace a sedmého rámcového programu Evropského společenství pro atomovou energii v oblasti jaderného výzkumu a odborné přípravy (Úř. věst. 2012, L 359, s. 45), v rozsahu, v němž bylo tímto rozhodnutím určeno, že žalobkyni nelze považovat za mikropodnik, malý nebo střední podnik ve smyslu doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. 2003, L 124, s. 36),

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín a I. Reine (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. října 2017,

* Jednací jazyk: angličtina.

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe), založená v roce 1991, je družstevní společnost s ručením omezeným podle belgického práva. Poskytuje víceoborovou platformu pro soukromoprávní i veřejnoprávní subjekty v odvětví inteligentních dopravních systémů a služeb. Předmětem podnikání je podle jejích stanov podporovat, propagovat a pomáhat koordinovat zavádění pokročilé dopravní telematiky do dopravní infrastruktury v Evropě.
- 2 Od 31. prosince 2006 byla žalobkyně považována za mikropodnik, malý nebo střední podnik (dále jen „MSP“) ve smyslu doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. 2003, L 124, s. 36). Tento status jí po několik let umožňoval být příjemcem dalších grantů od Evropské unie, zejména v rámci sedmého rámcového programu Evropského společenství pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace (2007 až 2013) (dále jen „7. RP“).
- 3 V prosinci 2013 požádala Výkonná agentura pro výzkum (dále jen „REA“), jakožto služba pro ověřování statusu MSP účastníků, v rámci přezkumu statusu MSP účastníků stávajících programů pro výzkum žalobkyni o informace, které by prokázaly, že žalobkyně má i nadále status MSP. REA dne 27. ledna 2014 v návaznosti na výměnu e-mailů rozhodla, že žalobkyni nelze považovat za MSP.
- 4 Žalobkyně e-mailem ze dne 7. února 2014 napadla stanovisko REA a připojila dvě právní stanoviska nezávislých externích právníků.
- 5 REA e-mailem ze dne 24. února 2014 informovala žalobkyni o tom, že může požádat o přezkum rozhodnutí ze dne 27. ledna 2014 u panelu Komise pro potvrzování podle bodů 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838/EU, Euratom, ze dne 18. prosince 2012, kterým se přijímají pravidla zajišťující konzistentní ověřování existence a právního statusu, jakož i provozní a finanční způsobilosti účastníků nepřímých akcí podporovaných prostřednictvím grantů v rámci sedmého rámcového programu Evropského společenství pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace a sedmého rámcového programu Evropského společenství pro atomovou energii v oblasti jaderného výzkumu a odborné přípravy (Úř. věst. 2012, L 359, s. 45), (dále jen „panel pro potvrzování“).
- 6 Žalobkyně e-mailem ze dne 25. února 2014 požádala agenturu REA, aby panel pro potvrzování její věc přezkoumal.
- 7 Dne 15. dubna 2014 REA informovala žalobkyni o rozhodnutí panelu pro potvrzování, kterým potvrdil její rozhodnutí ze dne 27. ledna 2014 (dále jen „první zamítavé rozhodnutí“).
- 8 Dne 23. června 2014 podala žalobkyně proti prvnímu zamítavému rozhodnutí žalobu k Tribunálu, zapsanou do rejstříku pod číslem T-499/14. Tato žaloba směřovala současně proti Evropské komisi a proti panelu pro potvrzování.
- 9 Dne 18. listopadu 2014 informovala agentura REA žalobkyni o rozhodnutí panelu pro potvrzování zrušit první zamítavé rozhodnutí, dokud nebude přijato nové rozhodnutí o statusu MSP. Toto zrušení rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že se první zamítavé rozhodnutí výslovně nezabývalo argumenty, které žalobkyně vnesla ve svém e-mailu ze dne 7. února 2014. V návaznosti na zrušení tohoto

rozhodnutí Tribunál konstatoval, že se žaloba ve věci T-499/14 stala bezpředmětnou, a usnesením ze dne 30. dubna 2015, Ertico – Its Europe v. Komise (T-499/14, nezveřejněné, EU:T:2015:285), rozhodl, že již není namístě rozhodnout o této žalobě.

- 10 Dne 18. srpna 2015 panel pro potvrzování přijal nové rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), v němž na základě argumentace upravené ve smyslu argumentace, která byla uvedena v prvním zamítavém rozhodnutí, dospěl k závěru, že žalobkyně není oprávněna mít status MSP.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. října 2015 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 12 Komise předložila žalobní odpověď kanceláři Tribunálu dne 5. února 2016.
- 13 Dne 18. dubna 2016 předložila žalobkyně kanceláři Tribunálu repliku.
- 14 Rozhodnutím předsedy Tribunálu ze dne 15. června 2016 z důvodu částečné obměny Tribunálu byla projednávaná věc přidělena nové soudkyni zpravodajce.
- 15 Dne 15. června 2016 předložila Komise kanceláři Tribunálu dupliku.
- 16 Vzhledem ke změně složení senátů Tribunálu byla na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu Tribunálu soudkyně zpravodajka přidělena ke čtvrtému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.
- 17 Dne 30. listopadu 2016 a dne 25. července 2017 Tribunál v souladu s článkem 89 jednacího řádu položil Komisi písemné otázky v rámci organizačních procesních opatření. Komise na ně ve stanovené lhůtě odpověděla.
- 18 Dne 27. ledna 2017 Tribunál položil i žalobkyni písemnou otázku v rámci organizačního procesního opatření. Žalobkyně na tuto otázku ve stanovené lhůtě odpověděla.
- 19 Rozhodnutím ze dne 25. července 2017 rozhodl předseda čtvrtého senátu Tribunálu o zahájení ústní části řízení, přestože účastnice řízení žádost v tomto smyslu nepodaly.
- 20 Řeči účastnic řízení a odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 4. října 2017.
- 21 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 22 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako nepřipustnou;
 - zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 23 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně osm žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení čl. 22 odst. 1 třetího pododstavce nařízení Rady (ES) č. 58/2003 ze dne 19. prosince 2002, kterým se stanoví statut výkonných agentur pověřených některými úkoly správy programů Společenství (Úř. věst. 2003, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 235), druhý vychází z porušení téhož článku 22, jakož i práva na obhajobu a zásady řádné správy, třetí vychází z porušení zásad právní jistoty, řádné správy, ochrany legitimního očekávání a překážky věci rozsouzené, čtvrtý vychází z porušení doporučení 2003/361, pátý vychází z porušení doporučení 2003/361 a zásad právní jistoty a řádné správy, včetně požadavku nestrannosti, šestý vychází z nesprávného použití doporučení 2003/361, sedmý vychází z porušení zásady nejpříznivějšího zacházení, a osmý vychází z rozporného a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 24 Je třeba poznamenat, že prvním bodem návrhových žádání Komise navrhuje nepřípustnost žaloby. Z žalobní odpovědi nicméně vyplývá, že tento první bod návrhových žádání souvisí pouze s posouzením prvního žalobního důvodu žalobkyně znějícího na zrušení. Je tedy třeba se vyjádřit k této otázce v rámci analýzy uvedeného žalobního důvodu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 22 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 58/2003

Argumenty účastnic řízení

- 25 Žalobkyně tvrdí, že podle čl. 22 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 58/2003, který je výslovně citován v bodech 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838, má Komise pro vydání rozhodnutí lhůtu dva měsíce ode dne, kdy je žádost o přezkum rozhodnutí podána útvaru pro potvrzování. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala svou žádost o přezkum ze strany panelu pro potvrzování dne 25. února 2014, měla Komise podle jejího názoru přijmout své rozhodnutí nejpozději do 25. dubna 2014. Komise přitom napadené rozhodnutí přijala po více než jednom roce od tohoto data, čímž podle žalobkyně nedodržela uvedenou lhůtu. Žalobkyně má dále za to, že skutečnost, že Komise ve lhůtě dvou měsíců neodpověděla, neznamená implicitní rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně, jelikož dne 15. dubna 2014 panel pro potvrzování přijal první zamítavé rozhodnutí, které bylo později zrušeno.
- 26 Žalobkyně uvádí, že body 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 a článek 22 nařízení č. 58/2003 se týkají jednoho a téhož řízení o přezkumu. Agentura REA kromě toho ve svém e-mailu ze dne 24. února 2014 podle názoru žalobkyně zmínila pouze stížnost upravenou v bodech 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838, aniž uvedla možnost podat stížnost podle článku 22 nařízení č. 58/2003, takže měla dle žalobkyně za to, že se nejedná o dvě rozdílné stížnosti.
- 27 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

- 28 Za účelem zkoumání údajného porušení článku 22 nařízení č. 58/2003 je třeba nejprve ověřit, zda se toto ustanovení použije v projednávané věci, což Komise zpochybňuje. Je tedy třeba zkoumat, zda se body 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 a článek 22 nařízení č. 58/2003 týkají jen jednoho a téhož řízení o přezkumu, jak tvrdí žalobkyně. Pokud tomu tak není, je třeba určit, zda žádost žalobkyně o přezkum ze strany panelu pro potvrzování skutečně spadá do řízení upraveného v článku 22 nařízení č. 58/2003.

- 29 V tomto ohledu je na prvním místě třeba uvést, že je pravda, že bod 1.2.6 odst. 2 přílohy rozhodnutí 2012/838 obsahuje poznámku pod čarou, která uvádí, že podle článku 22 nařízení č. 58/2003 lze akty výkonné agentury postoupit Komisi za účelem přezkumu jejich legality. Tento pouhý odkaz na výše uvedenou stížnost však nemůže být vykládán izolovaně a bez jakéhokoliv dalšího upřesnění v tomto smyslu jako důkaz toho, že opravné prostředky stanovené v bodech 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 a článku 22 nařízení č. 58/2003 jsou zaměnitelné a tvoří tentýž a jediný opravný prostředek.
- 30 Ze znění i kontextu bodů 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 na straně jedné a článku 22 nařízení č. 58/2003 na druhé straně naopak vyplývá, že tato ustanovení se týkají odlišných opravných prostředků. Tyto dva opravné prostředky se totiž liší stran jejich řízení i povahy. Stížnost upravená v článku 22 nařízení č. 58/2003 se tak podává Komisi. Je omezena striktními lhůtami a týká se přezkumu omezeného na legalitu aktu, aniž jej Komise může sama změnit. Žádosti o přezkum ze strany panelu pro potvrzování se naopak zasílají bez jakýchkoli formalit útvarům pro potvrzování, v projednávané věci agentuře REA, která má podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 58/2003 právní subjektivitu odlišnou od Komise. Kromě toho pro řízení o žádosti o přezkum není stanovena žádná lhůta. V poslední řadě se rozhodnutí panelu pro potvrzování týká úplného přezkumu rozhodnutí, které mu je předloženo, co do právní i skutkové stránky.
- 31 Z toho vyplývá, že jde o dva rozdílné opravné prostředky.
- 32 Vzhledem k rozdílné povaze opravných prostředků upravených v bodech 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 na straně jedné a článku 22 nařízení č. 58/2003 na straně druhé je tak třeba na druhém místě zkoumat, zda s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci žalobkyně skutečně podala stížnost za účelem provedení přezkumu podle článku 22 nařízení č. 58/2003 a zda v důsledku její argumenty vycházející z opožděného přijetí napadeného rozhodnutí mohou být přijaty.
- 33 V tomto ohledu je třeba zaprvé poukázat na to, jak je uvedeno v bodě 6 výše, že žalobkyně požádala e-mailem ze dne 25. února 2014 o přezkoumání svého případu panel pro potvrzování. Tato žádost byla podle bodu 1.2.6 odst. 2 přílohy rozhodnutí 2012/838 zaslána agentuře REA, a nikoliv Komisi.
- 34 Jak je přitom uvedeno v bodě 30 výše, stížnosti k přezkoumání legality podle čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 58/2003 se podávají Komisi, a nikoli agentuře REA. Proto je třeba dospět k závěru, že žalobkyně nepodala žádost o přezkum podle posledně uvedeného ustanovení (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 27. března 2017, Frank v. Komise, T-603/15, nezveřejněné, EU:T:2017:228, body 56 a 57), nýbrž podle bodu 1.2.6 odst. 2 přílohy rozhodnutí 2012/838.
- 35 Zadržet v souladu s postupem podle bodu 1.2.6 odst. 3 přílohy rozhodnutí 2012/838 útvary pro potvrzování potvrdí přijetí žádosti o přezkum ze strany panelu pro potvrzování. V projednávané věci ze spisu vyplývá, že dne 8. března 2014 agentura REA, která byla v projednávané věci útvarem pro potvrzování, potvrdila přijetí žádosti žalobkyně o přezkum a informovala ji o tom, že její dokumentace byla předána panelu pro potvrzování v souladu s rozhodnutím 2012/838, přičemž odkázala na bod 1.2.7 přílohy uvedeného rozhodnutí. Agentura REA vůbec neodkázala na článek 22 nařízení č. 58/2003. Kromě toho v témže e-mailu agentura REA uvedla, že řízení před panelem pro potvrzování nepředpokládá zapojení žalobkyně, což je v souladu s požadavky bodů 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838. Naproti tomu, jak dále tvrdí žalobkyně, článek 22 nařízení č. 58/2003 vyžadoval, aby před přijetím jakéhokoliv rozhodnutí byla dotčená strana vyslechnuta. Žalobkyně se přitom u agentury REA nedovolávala porušení tohoto posledně uvedeného ustanovení.
- 36 Pokud byla žalobkyně přesvědčena o tom, že opravný prostředek podala podle čl. 22 odst. 3 nařízení č. 58/2003, okolnosti projednávané věci ji měly přimět k tomu, aby si kladla otázky, nebo dokonce se dotázala na důvody, které vedly k takové rekvizifikaci, jakož i na přidělení její žádosti agentuře REA namísto Komisi (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 27. března 2017, Frank v. Komise, T-603/15, nezveřejněné, EU:T:2017:228, body 58 a 59). Žalobkyně proto nemůže tvrdit, že skutkové okolnosti

případu odůvodňují, že se mohla mylit, aniž z její strany došlo k nebezpečnosti nebo nedbalosti, ohledně toho, že Komise nerozhodla o její žádosti podle článku 22 nařízení č. 58/2003 (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 27. března 2017, Frank v. Komise, T-603/15, nezveřejněné, EU:T:2017:228, bod 60).

- 37 Zatřetí v napadeném rozhodnutí provedl panel pro potvrzování komplexní meritorní přezkoumání rozhodnutí agentury REA ze dne 27. ledna 2014. Tento přístup je v souladu s bodem 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838, který stanoví, že panel postoupené případy potvrzení právního subjektu přezkoumá a vydá rozhodnutí. Naproti tomu, jak je uvedeno výše v bodě 30, podle čl. 22 odst. 3 nařízení č. 58/2003 Komise může pouze „potvrdit oprávněnost úkonu výkonné agentury nebo rozhodnout, že agentura musí úkon zcela nebo zčásti změnit“, aniž jej sama může změnit.
- 38 Z výše uvedeného vyplývá, že žádost žalobkyně o přezkoumání byla podána v souladu s body 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 a byla upravena uvedenými ustanoveními.
- 39 Žalobkyně se ostatně nemůže dovolávat toho, že agentura REA ve svém e-mailu ze dne 24. února 2014 nezmínila možnost podat stížnost podle článku 22 nařízení č. 58/2003, jelikož agentura REA by byla povinna tak učinit, kdyby se posledně uvedený opravný prostředek odlišoval od postupu pro přezkoumání ze strany panelu pro potvrzování.
- 40 V tomto ohledu i za předpokladu, že by agentura REA byla povinna uvést dostupné opravné prostředky, je třeba konstatovat, že agentura REA v uvedeném e-mailu ze dne 24. února 2014 informovala žalobkyni o tom, že se použijí body 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 a v souladu s těmito ustanoveními, pokud žalobkyně usiluje o přezkoumání stanoviska agentury REA, je agentura povinna postoupit spis panelu pro potvrzování.
- 41 Tento opravný prostředek přitom žalobkyni umožňuje získat úplný přezkoumání rozhodnutí předloženého panelu pro potvrzování, a to jak po skutkové, tak právní stránce, a neomezuje se na pouhý přezkoumání legality.
- 42 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 22 nařízení č. 58/2003 se v projednávané věci nepoužije. Argumenty žalobkyně vycházející z toho, že Komise porušila čl. 22 odst. 1 třetí pododstavec uvedeného nařízení, je proto třeba odmítnout, aniž je nutné rozhodnout o nepřípustnosti žaloby, což Komise uplatnila pro případ možného uplatnění uvedeného ustanovení. První žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout jako irelevantní.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 22 odst. 1 nařízení č. 58/2003, práva na obhajobu žalobkyně a zásady řádné správy

Argumenty účastnic řízení

- 43 Žalobkyně tvrdí, že ji panel pro potvrzování nevyslechl před přijetím napadeného rozhodnutí a ostatně ani před přijetím prvního zamítavého rozhodnutí, které bylo zrušeno, ačkoliv k tomu je podle čl. 22 odst. 1 nařízení č. 58/2003 povinen. Toto pochybení je podle jejího názoru tím spíše nepřijatelné, že napadené rozhodnutí je založeno na zcela nových argumentech v porovnání s argumenty uplatněnými v prvním zamítavém rozhodnutí i v zamítavém rozhodnutí agentury REA ze dne 27. ledna 2014. Zejména otázka, zda žalobkyně je skutečným a nezávislým MSP, nebyla podle jejího názoru v prvním zamítavém rozhodnutí panelu pro potvrzování zmíněna.

- 44 Panel pro potvrzování proto podle názoru žalobkyně porušil její právo na obhajobu, jakož i zásadu řádné správy. Žalobkyně dodává, že dodržování práva na obhajobu je v každém řízení zahájeném vůči osobě, které může vést k přijetí aktu nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení, základní zásadou unijního práva, která musí být zajištěna, i když neexistuje žádná specifická právní úprava.
- 45 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

- 46 Je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že dodržování práva na obhajobu v každém řízení vedeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení, je základní zásada unijního práva, která musí být zajištěna, i když neexistuje jakákoliv právní úprava týkající se řízení. Tato zásada vyžaduje, aby osoby, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly užitečně vyjádřit své stanovisko (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, bod 74 a citovaná judikatura, a ze dne 9. dubna 2003, Forum des migrants v. Komise, T-217/01, EU:T:2003:106, bod 56). Taková povinnost však není uložena v případě pouhého přeformulování, opravy nebo rozvoje již přednesené skutečnosti, ke které již mohl adresát dotčeného rozhodnutí užitečně vyjádřit své stanovisko (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 194).
- 47 Kromě toho je třeba připomenout, že právo být vyslechnut v každém řízení je zakotveno nejen v člancích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie, jež zaručují dodržování práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces v každém soudním řízení, ale i v článku 41 Listiny, který zaručuje právo na řádnou správu. Článek 41 odst. 2 Listiny základních práv stanoví, že toto právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout (rozsudky ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 29 a ze dne 15. prosince 2016, Španělsko v. Komise, T-466/14, EU:T:2016:742, bod 40).
- 48 V poslední řadě k tomu, aby porušení práva na obhajobu mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, je třeba, aby řízení v případě neexistence takového pochybení mohlo vést k odlišnému výsledku. Důkazní břemeno v tomto ohledu přísluší žalující straně, jelikož jakékoli porušení práva na obhajobu představuje formální vadu, která vyžaduje, aby zúčastněná strana uplatnila zvláštní negativní účinek tohoto porušení na svá subjektivní práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2009, Itálie v. Komise, T-211/05, EU:T:2009:304, body 45 a 59 a citovaná judikatura).
- 49 Druhý žalobní důvod vznesený v rámci projednávané žaloby je proto třeba přezkoumat ve světle těchto zásad.
- 50 Na úvod je třeba vzhledem k úvahám týkajícím se prvního žalobního důvodu a nepoužitelnosti čl. 22 odst. 1 nařízení č. 58/2003 konstatované v bodě 42 výše odmítnout argumenty žalobkyně, že bylo porušeno tohoto ustanovení, jelikož ji panel pro potvrzování před přijetím napadeného rozhodnutí vyslechl.
- 51 Kromě toho je nutné konstatovat, že body 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838, které se v projednávané věci uplatní, nestanoví právo dotčených osob na to, aby je panel pro potvrzování vyslechl.
- 52 Nicméně v souladu s judikaturou citovanou v bodech 46 a 47 výše je povinnost dodržovat právo žalobkyně na obhajobu a zásadu řádné správy uložena i při neexistenci zvláštního ustanovení v tomto smyslu. Z toho plyne, že žalobkyni musí být umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko před přijetím

napadeného rozhodnutí bez ohledu na skutečnost, že jí takové právo není podle bodů 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 výslovně vyhrazeno. Mezi účastnicemi řízení je přitom nesporné, že jakmile byl její spis předán panelu pro potvrzování, žalobkyně již nebyla vyslechnuta agenturou REA ani panelem pro potvrzování.

- 53 Je tedy třeba ověřit, zda na základě judikatury citované v bodě 46 výše je napadené rozhodnutí založeno na nových skutečnostech, ke kterým žalobkyně nemohla užitečně zaujmout stanovisko v průběhu řízení u agentury REA.
- 54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí je založeno na dvou důvodech.
- 55 Pokud jde o první důvod, jak vyplývá z bodu 2.2 napadeného rozhodnutí, žalobkyně podle panelu pro potvrzování pravidelně nevykonávala na daném trhu hospodářskou činnost za úplatu. V důsledku toho byl vyvozen závěr, že není podnikem ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361.
- 56 Pokud jde o druhý důvod, v bodě 2.3 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že i když žádný z členů žalobkyně nevlastní 25 % nebo více základního kapitálu nebo hlasovacích práv, a žalobkyně proto formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, z ekonomického hlediska nesplňuje tato kritéria, jelikož *de facto* patří do velké hospodářské skupiny. V důsledku toho není vystavena takovým znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP.
- 57 Pokud přitom jde o první důvod napadeného rozhodnutí, v průběhu řízení u agentury REA tato agentura ve svém e-mailu ze dne 13. prosince 2013 požádala žalobkyni, aby jednoznačně určila činnosti, kterými je tvořen její obrat, a zejména zda tento obrat plyne z poskytování služeb na konkurenčním trhu nebo dodávek zboží na konkurenční trh. Agentura REA se žalobkyně rovněž dotázala na rozdělování příjmů, které pocházejí zejména z grantů, příspěvků a darů. Je třeba poukázat na to, že tento e-mail přecházel jak výše uvedenému rozhodnutí agentury REA ze dne 27. ledna 2014, tak prvnímu zamítavému rozhodnutí panelu pro potvrzování a napadenému rozhodnutí.
- 58 Žalobkyně na otázky agentury REA odpověděla v e-mailu ze dne 31. prosince 2013. Na základě těchto odpovědí agentura REA dne 3. ledna 2014 zpochybnila určení některých příjmů, které uvedla žalobkyně, jako příjmů z hospodářské činnosti pro účely kvalifikace žalobkyně jako podniku ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361. Kromě toho žalobkyně mezi 20. a 24. lednem 2014 uskutečnila telefonický rozhovor s agenturou REA, aby projednala tento aspekt.
- 59 Pokud jde o druhý důvod napadeného rozhodnutí, z rozhodnutí agentury REA ze dne 27. ledna 2014 vyplývá, že cílem kritéria nezávislosti upraveného v doporučení 2003/361 je zajistit, aby se opatření určená pro MSP vztahovala na podniky, jejichž velikost pro ně představuje znevýhodnění. V tomto ohledu má REA za to, že jelikož velikost žalobkyně pro ni není znevýhodněním, nemůže být kvalifikována jako skutečný MSP.
- 60 Než byl její spis předán panelu pro potvrzování, žalobkyně se k této otázce vyjádřila prostřednictvím dvou právních stanovisek externích nezávislých advokátů, která připojila ke svému e-mailu ze dne 7. února 2014 a která se zabývala tímto aspektem. Ze spisu rovněž vyplývá, že panel pro potvrzování tato právní stanoviska poté, co mu byla předána agenturou REA, zanalyzoval.
- 61 Je kromě toho třeba připomenout, že první zamítavé rozhodnutí bylo zrušeno proto, že se výslovně nevypořádalo s argumenty, které v e-mailu ze dne 7. února 2014 uplatnila žalobkyně. Cílem napadeného rozhodnutí tudíž bylo lépe přezkoumat argumenty uplatněné žalobkyní u agentury REA, včetně těch argumentů, které vycházely z kvalifikace žalobkyně jako skutečného a nezávislého MSP.
- 62 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí přebírá aspekty projednané během správního řízení u agentury REA, během kterého žalobkyně mohla zaujmout stanovisko, jak vyplývá z bodů 57 až 60 výše. Příslušná jednání se uskutečnila ještě před tím, než byl spis žalobkyně předán panelu pro potvrzování. Napadené

rozhodnutí tak obsahuje odpovědi na argumenty uplatněné žalobkyní v rámci správního řízení, jejichž nevyřádkování v prvním zamítavém rozhodnutí odůvodnilo jeho zrušení. Napadené rozhodnutí proto není založeno na nových skutečnostech, k nimž žalobkyně nemohla užitečně vyjádřit své stanovisko.

- 63 V každém případě z judikatury citované v bodě 48 výše vyplývá, že k tomu, aby porušení práva na obhajobu mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, je třeba, aby v případě neexistence takového pochybení mohlo řízení dospět k jinému výsledku, což přísluší prokázat žalobkyni. Stačí přitom konstatovat, že žalobkyně nepředkládá žádný argument v tomto smyslu.
- 64 S ohledem na výše uvedené je třeba argumenty žalobkyně vycházející z porušení práva na obhajobu a zásady řádné správy odmítnout.
- 65 Druhý žalobní důvod se tudíž zamítá.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad právní jistoty, řádné správy a ochrany legitimního očekávání, jakož i zásady překážky věci rozsouzené

K první části třetího žalobního důvodu, založené na porušení zásad právní jistoty, řádné správy a ochrany legitimního očekávání

– Argumenty účastnic řízení

- 66 Žalobkyně tvrdí, že panel pro potvrzování tím, že nahradil odůvodnění prvního zamítavého rozhodnutí zcela novým odůvodněním, i když neexistovaly žádné nové a relevantní skutečnosti, které bylo třeba zohlednit, porušil zásady právní jistoty, řádné správy a ochrany legitimního očekávání. Podle žalobkyně mělo po zrušení prvního zamítavého rozhodnutí řízení pokračovat ve fázi, ve které bylo před přijetím zamítavého rozhodnutí agentury REA ze dne 27. ledna 2014.
- 67 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

– Závěry Tribunálu

- 68 Zásada právní jistoty, která je jednou z obecných zásad unijního práva, jejímž logickým důsledkem je zásada ochrany legitimního očekávání, vyžaduje, aby právní normy byly jasné, přesné a s předvídatelnými účinky, tak aby se dotčené osoby mohly orientovat v právních stavech a vztazích, které vyplývají z unijního právního řádu (viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, France Télécom v. Komise, C-81/10 P, EU:C:2011:811, bod 100 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 13. října 2016, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Petrotel, C-231/15, EU:C:2016:769, bod 29, a ze dne 15. prosince 2016, Španělsko v. Komise, T-808/14, nezveřejněný, EU:T:2016:734, bod 193).
- 69 Podle ustálené judikatury platí, že zásada ochrany legitimního očekávání patří mezi základní unijní zásady. Právo dovolávat se této zásady se vztahuje na každý právní subjekt, u kterého určitý orgán Unie vyvolal podložené naděje. Ujištění způsobilá vzbudit takovéto naděje jsou tvořena přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů bez ohledu na formu, v jaké jsou tyto informace dotyčné osobě příslušnými unijními orgány sděleny (viz rozsudky ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 77 a citovaná judikatura, a ze dne 12. ledna 2017, Timab Industries a CFPR v. Komise, C-411/15 P, EU:C:2017:11, bod 134 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 26. září 2014, B & S Europe v. Komise, T-222/13, nezveřejněný, EU:T:2014:837, bod 47).

- 70 Z judikatury rovněž vyplývá, že k těmto zárukám poskytnutým unijním právním řádem ve správním řízení patří zejména zásada řádné správy, s níž je spojena povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní okolnosti projednávané věci (viz rozsudek ze dne 15. září 2011, CMB a Christof v. Komise, T-407/07, nezveřejněný, EU:T:2011:477, bod 182 a citovaná judikatura).
- 71 První část třetího žalobního důvodu je tedy třeba zkoumat ve světle těchto zásad.
- 72 Pokud jde nejprve o zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání je třeba s ohledem na první zamítavé rozhodnutí poukázat na to, že panel pro potvrzování byl v souladu s obecnou právní zásadou zakotvenou judikaturou oprávněn zrušit první zamítavé rozhodnutí a nahradit jej novým rozhodnutím, pokud ke zrušení došlo v přiměřené lhůtě a uvedený panel dostatečně zohlednil rozsah, v němž žalobkyně případně mohla spoléhat na legalitu aktu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. března 1982, Alpha Steel v. Komise, 14/81, EU:C:1982:76, bod 10; ze dne 18. října 2011, Reisenhel v. OHIM – Dynamic Promotion (Přepřavky a koše), T-53/10, EU:T:2011:601, bod 40, a ze dne 11. července 2013, BVGD v. Komise, T-104/07 a T-339/08, nezveřejněný, EU:T:2013:366, bod 65].
- 73 V projednávané věci přitom bylo první zamítavé rozhodnutí zrušeno přibližně sedm měsíců po jeho přijetí a méně než pět měsíců poté, co žalobkyně podala žalobu, kterou se domáhá jeho zrušení. Kromě toho byla žalobkyně informována v okamžiku zrušení prvního zamítavého rozhodnutí panelu pro potvrzování o tom, že bylo přijato nové rozhodnutí, jehož cílem je odpovědět na argumenty, které uplatnila v e-mailu ze dne 7. února 2014. Podáním žaloby k Tribunálu za účelem zpochybnění prvního zamítavého rozhodnutí navíc žalobkyně prokázala, že se nespolehala na jeho legalitu. Zrušením prvního zamítavého rozhodnutí proto panel pro potvrzování neporušil zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.
- 74 Pokud jde o nahrazení odůvodnění prvního zamítavého rozhodnutí, je třeba konstatovat, že žalobkyně nijak nevysvětluje, v čem v tomto ohledu spočívá porušení zásady právní jistoty, ani neobjasňuje, proč její právní postavení nebylo jasné, přesné a předvídatelné pouze proto, že bylo přijato napadené rozhodnutí, které bylo založeno na zcela novém odůvodnění toho, o čem bylo rozhodnuto v bodě 62 výše.
- 75 Žalobkyně rovněž neuvádí stran údajného porušení zásady ochrany legitimního očekávání, jaká konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění jí byla poskytnuta v prvním zamítavém rozhodnutí ani v jaké míře u ní tato ujištění vyvolala podloženou naději. Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodě 73 výše, podání žaloby na neplatnost k Tribunálu proti tomuto rozhodnutí spíše prokazuje, že žalobkyně nepovažovala uvedené rozhodnutí za legální, a tedy za schopné založit u ní legitimní očekávání.
- 76 Dále, pokud jde o porušení zásady řádné správy, žalobkyně neprokázala, ba ani netvrdila, že panel pro potvrzování důsledně a nestranně nepřezkoumal všechny relevantní skutečnosti projednávané věci.
- 77 V poslední řadě žalobkyně není oprávněna tvrdit, že v návaznosti na zrušení prvního zamítavého rozhodnutí mělo řízení pokračovat ve fázi, která předcházela přijetí rozhodnutí agentury REA ze dne 27. ledna 2014, které bylo přijato před tím, než byl spis žalobkyně předán panelu pro potvrzování. Zrušení prvního zamítavého rozhodnutí totiž nemělo samo o sobě dopad na uvedené rozhodnutí a neznamenalo právně zjištěnou protiprávnost tohoto rozhodnutí. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, proto agentura REA nebyla povinna pokračovat v řízení ve fázi, která předcházela přijetí jejího rozhodnutí ze dne 27. ledna 2014.
- 78 S ohledem na výše uvedené je třeba první část třetího žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady překážky věci rozsouzené

– Argumenty účastnic řízení

- 79 Žalobkyně tvrdí, že Tribunál ve svém usnesení ze dne 30. dubna 2015, *Ertico – Its Europe v. Komise* (T-499/14, nezveřejněné, EU:T:2015:285), rozhodl, že první zamítavé rozhodnutí musí být považováno za zrušené. Status MSP žalobkyně proto byl podle jejího názoru s konečnou platností potvrzen. Napadené rozhodnutí, které odmítá, že žalobkyně má status MSP, porušuje proto podle jejího názoru zásadu překážky věci rozsouzené, která se váže k tomuto usnesení.
- 80 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

– Závěry Tribunálu

- 81 Je třeba bez dalšího uvést, že se žalobkyně mýlí ohledně rozsahu usnesení ze dne 30. dubna 2015, *Ertico – Its Europe v. Komise* (T-499/14, nezveřejněné, EU:T:2015:285), podle něhož Tribunál pouze konstatoval, že se žaloba na neplatnost směřující proti prvnímu zamítavému rozhodnutí stala bezpředmětnou z důvodu zrušení uvedeného rozhodnutí.
- 82 Je pravda, že Tribunál uvedl, že zrušení prvního zamítavého rozhodnutí má rovnocenné právní účinky, jaké má zrušující rozsudek (usnesení ze dne 30. dubna 2015, *Ertico – Its Europe v. Komise*, T-499/14, nezveřejněné, EU:T:2015:285, bod 10).
- 83 Tribunál však nijak nerozhodl o legalitě prvního zamítavého rozhodnutí a ještě méně o statusu MSP žalobkyně.
- 84 Druhou část třetího žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout a s ní i třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení doporučení 2003/361

Argumenty účastnic řízení

- 85 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí dospívá k závěru, že nevykonává hospodářskou činnost, na základě dodatečných kritérií, která nejsou uvedena v doporučení 2003/361, a sice na základě kritérií stanovených v bodě 1.1.3.1 odst. 6 písm. c) přílohy rozhodnutí 2012/838. Takový přístup podle žalobkyně nelze připustit vzhledem k tomu, že oblast působnosti doporučení 2003/361 by byla širší než oblast působnosti rozhodnutí 2012/838, přičemž toto rozhodnutí se vztahuje pouze na 7. RP. Žalobkyně má tudíž za to, že byla protiprávně penalizována v oblastech, které leží mimo působnost 7. RP.
- 86 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

- 87 V rámci tohoto žalobního důvodu je třeba zkoumat, zda napadené rozhodnutí použilo kritéria nesouvisející s doporučením 2003/361 k tomu, aby určilo, zda žalobkyně mohla být považována za podnik ve smyslu článku 1 přílohy tohoto doporučení a konkrétněji, zda vykonává hospodářskou činnost.

- 88 Napadené rozhodnutí pro účely analýzy posouzení existence hospodářské činnosti částečně přebírá bod 1.1.3.1 odst. 6 písm. c) přílohy rozhodnutí 2012/838, který je věnovaný vymezení pojmů používaných v příloze tohoto rozhodnutí a stanoví, že v rámci tohoto rozhodnutí se „[k]romě definic uvedených v doporučení 2003/361/ES“ použije na MSP několik v něm uvedených definic, zejména pokud jde o pojem „hospodářská činnost“.
- 89 Z bodu 1.2 napadeného rozhodnutí kromě toho vyplývá, že se za účelem posouzení statusu MSP žalobkyně odkazuje na doporučení 2003/361, které je na rozdíl od rozhodnutí 2012/838, jež se vztahuje pouze na 7. RP, nezávazným a průřezovým nástrojem.
- 90 Je třeba dodat, že bod 2.2 napadeného rozhodnutí analyzuje kvalifikaci žalobkyně jako podniku za použití kritérií, která jsou uvedena v bodě 1.2 tohoto rozhodnutí, podle nichž se podnik musí na daném trhu podílet na jakékoli formě obchodování nebo činnosti vykonávané za odměnu.
- 91 Panelu pro potvrzování přitom nelze vytýkat, že pro své posouzení kvalifikace podniku použil tato kritéria.
- 92 Je totiž třeba uvést, že v souladu s článkem 1 přílohy doporučení 2003/361 je podnik vymezen jako jakýkoli subjekt vykonávající hospodářskou činnost bez ohledu na jeho právní formu. Výraz „hospodářská činnost“ není v uvedeném doporučení výslovně definován.
- 93 Bod 3 odůvodnění doporučení 2003/361, který je třeba vzít v úvahu při výkladu tohoto doporučení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-91/01, EU:C:2004:244, bod 49, a ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 30), uvádí, že pojem „podnik“ je třeba posuzovat podle článků 54, 101 a 102 SFEU, jak jsou vykládány Soudním dvorem.
- 94 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v oblasti hospodářské soutěže již bylo rozhodnuto, že hospodářskou činností je zejména jakákoli činnost spočívající v nabízení služeb na daném trhu, což jsou plnění poskytovaná zpravidla za úplaty (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. února 2002, Wouters a další, C-309/99, EU:C:2002:98, body 46 až 48 a citovaná judikatura, a ze dne 11. července 2006, FENIN v. Komise, C-205/03 P, EU:C:2006:453, bod 25 a citovaná judikatura).
- 95 Proto bez ohledu na skutečnost, že bod 1.1.3.1 odst. 6 písm. c) přílohy rozhodnutí 2012/838, pokud jde o definici pojmu „hospodářská činnost“, stanoví dodatečná kritéria k doporučení 2003/361, a bez ohledu na to, že znění tohoto bodu bylo v napadeném rozhodnutí citováno, nic neumožňuje dospět k závěru, že tato skutečnost vedla v projednávané věci k použití dodatečných kritérií ze strany panelu pro potvrzování ve vztahu ke kritériím, která se použijí v oblasti práva hospodářské soutěže, a v důsledku jsou stanovena v doporučení 2003/361. Kritéria, která použil panel pro potvrzování za účelem posouzení statusu podniku žalobkyně, jsou proto v souladu s uvedeným doporučením.
- 96 Čtvrtý žalobní důvod je tedy neopodstatněný a musí být zamítnut.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení doporučení 2003/361, jakož i zásad právní jistoty a řádné správy, včetně požadavku nestrannosti

Argumenty účastnic řízení

- 97 Žalobkyně připomíná, že v napadeném rozhodnutí bylo připuštěno, že formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361. Nicméně tím, že se dospělo k závěru, že s ohledem na ducha tohoto doporučení žalobkyně nemůže být kvalifikována jako MSP, je napadené rozhodnutí podle jejího názoru chybné a nezohledňuje jednoznačné znění doporučení 2003/361, jehož cílem je poskytnout právní jistotu vymezením jednotné definice „malých a středních podniků“. Napadené

rozhodnutí proto tím, že se odchýlilo od znění doporučení 2003/361, porušuje podle jejího názoru zásady právní jistoty a řádné správy, včetně požadavku nestrannosti. Přístup uplatněný v napadeném rozhodnutí ani není podle názoru žalobkyně podpořen judikaturou.

- 98 Žalobkyně kromě toho tvrdí, že se panel pro potvrzování dopustil nesprávného posouzení, když potvrdil, že body 9 a 12 odůvodnění doporučení 2003/361 vyžadují analýzu každého jednotlivého případu, aby se ujistil, že i kdyby byla splněna formální kritéria, tento status lze přiznat pouze podnikům, které jsou vystaveny znevýhodněním charakteristickým pro MSP. Takový výklad je kromě toho podle žalobkyně neslučitelný s uživatelskou příručkou k definici malých a středních podniků, která zastává široký výklad definice MSP.
- 99 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

- 100 Již bylo rozhodnuto, že výhody přiznávané MSP nejčastěji představují výjimky z obecných pravidel, jako v oblasti státních podpor, takže definice MSP musí být vykládána striktně (rozsudek ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 32).
- 101 Je třeba rovněž připomenout, že z bodů 9 a 12 odůvodnění doporučení 2003/361 vyplývá, že účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení MSP a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MSP, s cílem vyhradit výhody vyplývající pro kategorii MSP z různých pravidel nebo opatření pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují (rozsudek ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 31).
- 102 Cílem kritéria nezávislosti je zajistit, aby z opatření určených MSP měly skutečně prospěch podniky, pro které velikost představuje znevýhodnění, a nikoliv podniky, které patří k velké skupině, a tedy mají přístup k prostředkům a podpoře, jimiž nedisponují jejich konkurenti stejné velikosti. Aby za těchto podmínek byly zohledněny pouze ty podniky, které skutečně představují nezávislé MSP, je třeba zkoumat strukturu MSP, které tvoří ekonomickou skupinu, jejíž síla přesahuje sílu takového podniku, a dbát na to, aby definice MSP nebyla obcházena z ryze formálních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-91/01, EU:C:2004:244, bod 50; ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 33, a ze dne 14. října 2004, Pollmeier Malchow v. Komise, T-137/02, EU:T:2004:304, bod 61).
- 103 Kritérium nezávislosti je tedy třeba vykládat ve světle tohoto cíle, takže na podnik, který je vlastněn z méně než 25 % velkým podnikem, a formálně tak splňuje výše uvedené kritérium, ale ve skutečnosti patří do velké skupiny podniků, však nelze nahlížet jako na podnik, který toto kritérium splňuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-91/01, EU:C:2004:244, bod 51). Článek 3 přílohy doporučení 2003/361 je také třeba vykládat ve světle tohoto cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 34).
- 104 Pátý žalobní důvod vznesený v rámci projednávané žaloby je proto třeba přezkoumat ve světle těchto zásad.
- 105 Je třeba konstatovat, že panel pro potvrzování pro podporu napadeného rozhodnutí vycházel z kritérií stanovených judikaturou citovanou v bodě 102 výše.
- 106 V projednávaném případě zejména s cílem odeprít žalobkyni status MSP panel pro potvrzování v bodě 2.3 napadeného rozhodnutí vzal v úvahu cíl doporučení 2003/361, a to skutečnost, že opatření určená pro MSP mají být opravdu ku prospěchu podnikům, pro které velikost představuje znevýhodnění, a nikoliv ku prospěchu podnikům, které patří k velké skupině, a tedy mají přístup

k prostředkům a podpoře, kterou nemají jejich konkurenti stejné velikosti. Konkrétně v tom samém bodě napadeného rozhodnutí je uvedeno, že i když žalobkyně formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, z ekonomického hlediska patří *de facto* k velké hospodářské skupině. Rovněž v tomto bodě napadeného rozhodnutí panel pro potvrzování poukázal na to, že v důsledku organizačních vazeb žalobkyně s jejími partnery nebo členy, měla žalobkyně přístup k finančním prostředkům, platbám a podpoře, a proto nebyla vystavena takovým znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP.

- 107 Z toho vyplývá, že kritérium nezávislosti, které panel pro potvrzování uplatnil v napadeném rozhodnutí, neporušuje doporučení 2003/361.
- 108 V tomto kontextu je třeba odmítnout údajné porušení zásad právní jistoty a řádné správy, včetně požadavku nestrannosti, který vychází z případného porušení doporučení 2003/361.
- 109 Pátý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití doporučení 2003/361

- 110 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje praktické použití kritérií v projednávané věci, která panel pro potvrzování uplatnil v napadeném rozhodnutí.
- 111 Žalobkyně v tomto ohledu zaprvé tvrdí, že měla být kvalifikována jako podnik ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361. Zadruhé žalobkyně dodává, že je nezávislým podnikem, a zatřetí, že splňuje všechna kritéria pro počet zaměstnanců a finanční stropy stanovená v článku 2 přílohy doporučení 2003/361.
- 112 Tyto tři výtky je třeba zkoumat postupně.

Ke kvalifikaci podniku žalobkyně

– Argumenty účastnic řízení

- 113 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí nesprávně dospělo k závěru, že nemůže být považována za podnik ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361 proto, že na daném trhu pravidelně nevykonávala hospodářské činnosti za úplatu.
- 114 Podle žalobkyně je pojem „podnik“ ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361 jasný a autonomní a musí být chápán ve stejném smyslu, v jakém je používán v právu hospodářské soutěže. Kromě toho má žalobkyně za to, že podle tohoto ustanovení uvedeného doporučení a judikatury její právní forma není na rozdíl od přístupu zaujatého panelem pro potvrzování pro tuto analýzu relevantní. Podle jejího názoru je třeba zohlednit právě povahu vyvíjené činnosti.
- 115 Žalobkyně má za to, že v projednávané věci vykonává hospodářskou činnost a že ve smyslu doporučení 2003/361 postačuje, aby tato činnost byla příležitostná či okrajová. Kromě toho nejméně jedna pětina obrátu žalobkyně podle jejího tvrzení plyne ze služeb poskytnutých třetím stranám. Dále má žalobkyně za to, že členské příspěvky žalobkyně, které jí její členové platí jako protiplnění za služby, které jim poskytuje, nemohou být z této analýzy vyloučeny pouze kvůli formě této odměny. Žalobkyně dodává, že v samotném napadeném rozhodnutí bylo uznáno, že žalobkyně vykonává hospodářskou činnost a poskytuje služby za úplatu. V bodě 2.3 napadeného rozhodnutí totiž bylo uznáno, že má konkurenty. Podle názoru žalobkyně tudíž nelze tvrdit, že nevykonávala činnost na trhu.

- 116 Kromě toho v prvním zamítavém rozhodnutí panelu pro potvrzování bylo podle jejího názoru uznáno, že má status podniku.
- 117 Komise tvrdí, že granty, příspěvky a dary nejsou úplatou nebo odměnou za poskytování zboží nebo služeb na daném trhu, a proto nepředstavují příjmy z hospodářské činnosti.

– *Závěry Tribunálu*

- 118 Jak bylo uvedeno v bodě 93 výše, pojem „podnik“ ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361 musí být posuzován podle článků 54, 101 a 102 SFEU, jak je vykládá Soudní dvůr. Pojem „podnik“ tedy zahrnuje všechny subjekty, které vykonávají hospodářskou činnost bez ohledu na jejich právní postavení a způsob jejich financování. Hospodářskou činností je zejména jakákoli činnost spočívající v nabízení služeb na daném trhu, což jsou plnění poskytovaná zpravidla za úplatu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. února 2002, *Wouters a další*, C-309/99, EU:C:2002:98, body 46 až 48 a citovaná judikatura, a ze dne 11. července 2006, *FENIN v. Komise*, C-205/03 P, EU:C:2006:453, bod 25 a citovaná judikatura). V tomto ohledu je základním charakteristickým znakem úplaty to, že úplata představuje hospodářské protiplnění za dotčený výkon.
- 119 Kromě toho je třeba připomenout, že čl. 101 odst. 1 SFEU se vztahuje na sdružení v rozsahu, v němž jejich vlastní činnost nebo činnost podniků, které k nim patří, vyvolává účinky, které toto ustanovení postihuje. Kvalifikace jako sdružení podniků není zpochybněna pouhou okolností, že sdružení může zahrnovat též osoby nebo subjekty, které nelze kvalifikovat jako podniky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2006, *FNCBV a další v. Komise*, T-217/03 a T-245/03, EU:T:2006:391, body 49 a 55).
- 120 Šestý žalobní důvod vznesený v rámci projednávané žaloby je třeba přezkoumat ve světle těchto zásad.
- 121 V napadeném rozhodnutí měl panel pro potvrzování za to, že žalobkyně je sdružením podniků, které neposkytuje služby za úplatu a které jedná jménem a v zájmu svých členů. Žalobkyně kromě toho podstatnou část svých příjmů získává z grantů, příspěvků a darů, které nepředstavují příjmy z hospodářské činnosti. Žalobkyně navíc poskytuje služby třetím stranám pouze okrajově. Žalobkyni proto nelze podle závěrů napadeného rozhodnutí považovat za podnik, protože na daném trhu nevykonávala pravidelně hospodářskou činnost za úplatu.
- 122 Tento závěr vycházející z napadeného rozhodnutí nelze připustit.
- 123 Je totiž třeba nejprve konstatovat, že podle judikatury citované v bodech 118 a 119 výše nemohou stanovy žalobkyně nebo její kvalifikace jako sdružení podniků samy o sobě zabránit tomu, aby byla považována za podnik (obdobně viz rozsudek ze dne 26. ledna 2005, *Piau v. Komise*, T-193/02, EU:T:2005:22, bod 72).
- 124 Z článku 8.2 stanov žalobkyně dále vyplývá, že její členové jsou povinni platit příspěvky jako protihodnotu za služby, které jim žalobkyně poskytuje. To je rovněž potvrzeno v bodě 2.1 napadeného rozhodnutí.
- 125 V souladu s judikaturou citovanou v bodě 118 výše existence hospodářské činnosti přitom nezávisí na způsobu jejího financování. V tomto ohledu je odměna za hospodářské činnosti hospodářským protiplněním za poskytnuté služby.
- 126 Judikatura kromě toho již pro účely použití pravidel o hospodářské soutěži na právní subjekt připustila, že příspěvky vybírané takovým subjektem mohou být zohledněny jako příjmy pro účely výpočtu pokuty uložené podle čl. 101 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2006, *FNCBV a další v. Komise*, T-217/03 a T-245/03, EU:T:2006:391, bod 220).

- 127 Z toho vyplývá, že služby, které žalobkyně poskytuje svým členům jako protihodnotu za jejich příspěvky, které jsou povinni platit, představují hospodářskou činnost za úplatu. Dále vzhledem k tomu, že uvedené příspěvky jsou hrazeny ve formě roční úplaty, jedná se o pravidelný příjem žalobkyně.
- 128 Vzhledem k hospodářským činnostem, které vykonává, žalobkyně na rozdíl od závěru, který je uveden v bodě 2.2 napadeného rozhodnutí, tudíž představuje podnik, jehož činnost není cizí hospodářské výměně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2013, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, bod 40).
- 129 V samotném napadeném rozhodnutí se ostatně uznává, že žalobkyně vykonává určité hospodářské činnosti, a zejména že získala příjmy z organizace konferencí. Žalobkyně uvedla, že v roce 2012 činily uvedené příjmy přibližně 15 % z jejího celkového obrátu. Když Komise v průběhu jednání uznala, že žalobkyně organizovala uvedené konference pro jinou veřejnost než pro své členy, existenci těchto příjmů nezpochybnila.
- 130 Dále pokud jde o předmět podnikání žalobkyně, podle článku 3 jejích stanov je cílem žalobkyně podporovat, propagovat a pomáhat koordinovat zavádění pokročilé dopravní telematiky do dopravní infrastruktury v Evropě, a to v zásadě na účet svých členů. Pravidla v oblasti práva hospodářské soutěže již byla použita na subjekty, jejichž předmět podnikání je podobný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2005, *Piau v. Komise*, T-193/02, EU:T:2005:22, bod 2).
- 131 S ohledem na výše uvedené úvahy z toho vyplývá, že panel pro potvrzování nemohl mít oprávněně za to, že žalobkyně není podnikem a na daném trhu nevykonávala pravidelně hospodářskou činnost za úplatu.
- 132 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je stíženo nesprávným posouzením v rozsahu, v němž v bodě 2.2 dospělo k závěru, že žalobkyně není podnikem ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361.
- 133 Nesprávné posouzení konstatované v bodě 132 výše však nestačí k tomu, aby bylo napadeného rozhodnutí zrušeno. Z bodu 1.2 uvedeného rozhodnutí totiž vyplývá, že pokud je subjekt považován za podnik, je třeba rovněž ověřit, zda splňuje kritérium nezávislosti. Proto i když je žalobkyně podnik, musí ještě splnit kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, aby jí byl přiznán status MSP.
- 134 Proto je ještě třeba zkoumat, zda vzhledem k okolnostem projednávané věci mohl panel pro potvrzování dospět k závěru, že žalobkyně není nezávislá.

Ke kritériu nezávislosti

– Argumenty účastnic řízení

- 135 Žalobkyně připomíná, že v bodě 2.3 napadeného rozhodnutí bylo uznáno, že formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, ale že byla posouzena tak, že není vystavena žádným znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP, a proto nemůže být kvalifikována jako MSP s ohledem na cíl a ducha tohoto doporučení.
- 136 Žalobkyně tvrdí, že je nezávislým podnikem. Dodává, že není ani „partnerský podnik“ ani „propojený podnik“ ve smyslu článku 3 přílohy doporučení 2003/361 vzhledem k tomu, že žádný z jejích členů nevlastní nejméně 25 % základního kapitálu nebo hlasovacích práv.

- 137 Podle názoru žalobkyně tudíž splňuje veškeré podmínky doporučení 2003/361, aniž je možné jí vytýkat obcházení uvedeného doporučení. Žalobkyně tvrdí, že jí nelze odmítnout status MSP na základě toho, že mezi jejími akcionáři je jedna nebo několik společností, které nejsou MSP, jelikož takový požadavek v doporučení 2003/361 není stanoven. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že je zavádějící a podjaté naznačovat, že přítomnost akcionáře vlastního ve společnosti jedinou akcii umožňuje této společnosti mít přístup k nástrojům financování, pokud tento akcionář není v řídicím postavení v rámci této společnosti.
- 138 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

– Závěry Tribunálu

- 139 V bodě 2.3 napadeného rozhodnutí se má za to, že i když žalobkyně formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, z ekonomického hlediska patří *de facto* k velké hospodářské skupině. Vzhledem k organizačním vazbám žalobkyně s jejími partnery nebo členy, má žalobkyně přístup k finančním prostředkům a podpoře, a proto není vystavena znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP. Bod 1.2 napadeného rozhodnutí kromě toho uvádí, že analýza každého jednotlivého případu byla vyžadována za účelem zjištění hospodářské situace dotčeného podniku a zajištění, že pouze podniky, které spadají pod cíl a ducha doporučení 2003/361, jsou kvalifikovány jako MSP.
- 140 V projednávané věci je třeba připomenout, jak vyplývá z bodů 106 až 107 výše, že panel pro potvrzování mohl právem založit své posouzení na cíli a duchu doporučení 2003/361, aby bylo možné mít za to, že i když žalobkyně formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v uvedeném doporučení, je třeba dále zkoumat, zda je vystavena znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP.
- 141 Je třeba rovněž konstatovat, že členy žalobkyně jsou zejména velké podniky a veřejné orgány.
- 142 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že podle článku 3 stanov žalobkyně, dovolávaného v bodě 2.1 napadeného rozhodnutí, žalobkyně jedná převážně na účet svých společníků.
- 143 Dále podle článku 5 stanov žalobkyně je její základní kapitál neomezený. Je přitom třeba uvést, že základní kapitál představuje celkovou částku členských vkladů ve prospěch žalobkyně. Kromě toho základní kapitál představuje záruku pro partnery a potenciální věřitele žalobkyně. Vysoký základní kapitál je tedy pro žalobkyni nástrojem ve vztahu ke třetím stranám.
- 144 V poslední řadě, jak je uvedeno v bodě 124 výše, z článku 8.2 stanov žalobkyně vyplývá, že za služby, které poskytuje svým členům, jí tito členové platí roční členský příspěvek stanovený dozorčí radou. Na rozdíl od toho, co tvrdila žalobkyně na jednání, z článku 8.3 jejích stanov vyplývá, že dozorčí rada uvedené roční členské příspěvky stanoví v závislosti na výdajích žalobkyně. Dozorčí rada kromě toho může v průběhu účetního období nebo po jeho skončení snížit tyto příspěvky, aby byly v souladu se skutečnými výdaji žalobkyně.
- 145 Z bodu 144 výše vyplývá, že výše členských příspěvků žalobkyně je stanovena a upravena v závislosti na konkrétních výdajích. Finanční prostředky žalobkyně tudíž zajišťují její členové, kteří, aniž to žalobkyně zpochybnila, nejsou MSP. Tato skutečnost ukazuje, že i kdyby, jak tvrdila žalobkyně na jednání, se výše členských příspěvků za 20 let nezměnila, její stanovy jí umožňují spolehnout se na zdroje pocházející od jejích členů, které jsou zcela dostatečné a vyšší než zdroje MSP a mohou být upraveny podle výdajů žalobkyně.

146 Z toho vyplývá, že panel pro potvrzování v bodě 2.3 napadeného rozhodnutí neuplatnil nesprávně doporučení 2003/361 v rozsahu, v němž měl za to, že žalobkyně nebyla vystavena znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP, takže žalobkyně nemůže být kvalifikována jako MSP ve smyslu uvedeného doporučení, a to navzdory skutečnosti, že je podnikem.

Ke kritériím pro počet zaměstnanců a finanční stropy, která jsou stanovena v článku 2 přílohy doporučení 2003/361

147 Žalobkyně tvrdí, aniž Komise v tomto ohledu předkládá konkrétní argumenty, že splňuje kritéria pro počet zaměstnanců a finanční stropy stanovená v článku 2 přílohy doporučení 2003/361, a sice že zaměstnává méně než 250 osob, její roční obrát nepřesahuje 50 milionů eur a celková roční účetní rozvaha nepřesahuje 43 milionů eur.

148 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak je uvedeno v bodě 140 výše, že podniky, které formálně splňují kritérium nezávislosti, ale jejichž hospodářská síla přesahuje sílu jednoho MSP, nemohou být kvalifikovány jako MSP.

149 Jak bylo připomenuto v bodě 102 výše, cílem kritéria nezávislosti je zajistit, aby z opatření určených MSP měly skutečně prospěch podniky, pro které velikost představuje znevýhodnění, a nikoliv podniky, které patří k velké skupině, a které tedy mají přístup k prostředkům a podpoře, jimiž nedisponují jejich konkurenti stejné velikosti.

150 Z toho *per analogiam* vyplývá, že žalobkyně nemůže odvodit své postavení MSP z toho, že formálně splňuje kritéria stanovená v článku 2 přílohy doporučení 2003/361, pokud ve skutečnosti není vystavena znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP. Jak přitom bylo konstatováno v bodě 146 výše, žalobkyni tato znevýhodnění nezatěžují.

151 Jestliže tedy podnik ve skutečnosti není vystaven znevýhodněním typickým pro MSP, je panel pro potvrzování oprávněn odmítnout mu přiznat tento status (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-91/01, EU:C:2004:244, bod 54).

152 Vzhledem k tomu, že se nemá za to, že žalobkyně splňuje kritérium nezávislosti, nemůže tvrdit, že splňuje kritéria pro počet zaměstnanců a finanční stropy stanovená v článku 2 přílohy doporučení 2003/361. Podle článku 6 přílohy doporučení 2003/361 tak uvedená kritéria pro počet zaměstnanců a finanční stropy nemohou být určena na základě izolovaných údajů žalobkyně, neboť žalobkyně není nezávislým podnikem a jejími členy jsou podniky, které nejsou MSP.

153 Ve světle výše uvedeného je třeba šestý žalobní důvod zamítnout.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nejpříznivějšího zacházení stanovené rozhodnutím 2012/838 a rámcovým programem pro výzkum a inovace „Horizont 2020“

Argumenty účastnic řízení

154 Žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že v bodě 2.2 napadeného rozhodnutí bylo uznáno, že vykonává alespoň určité hospodářské činnosti a poskytuje určité služby třetím osobám za úplatu a že formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, má být stran 7. RP a programu „Horizont 2020“ kvalifikována jako MSP.

- 155 Žalobkyně má totiž za to, že pokud jde o 7. RP podle bodu 1.1.3 páté odrážky přílohy rozhodnutí 2012/838 platí, že pokud lze právní subjekt zařadit do různých kategorií, útvary pro potvrzování vezmou v úvahu kategorii, která je pro tento právní subjekt nejvýhodnější. Žalobkyně má za to, že podle strany 5 příručky Komise ze dne 11. dubna 2014 o postupu pro zápis, validaci a kontrolu finanční životaschopnosti příjemců je třeba uplatnit tentýž závěr i v rámci programu „Horizont 2020“.
- 156 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí podle názoru žalobkyně připustilo, že může být, přinejmenším částečně, kvalifikována jako MSP, jí Komise tudíž měla přiznat status plnohodnotného MSP.
- 157 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

- 158 V rámci tohoto žalobního důvodu stačí konstatovat, že v napadeném rozhodnutí se na žádném místě neuznává, že žalobkyně může být, byť jen částečně, kvalifikována jako MSP ve smyslu doporučení 2003/361. Pokud jde o 7. RP, bod 1.1.3 pátá odrážka přílohy rozhodnutí 2012/838, jehož se žalobkyně dovolává, se proto v projednávané věci nepoužije. Stejný závěr se uplatní v rámci programu „Horizont 2020“, pokud jde o stranu 5 příručky Komise citované v bodě 155 výše.
- 159 Z toho vyplývá, že sedmý žalobní důvod je třeba zamítnout jako irelevantní.

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečného a rozporného odůvodnění napadeného rozhodnutí

Argumenty účastnic řízení

- 160 Žalobkyně tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné a rozporné.
- 161 Zprvce panel pro potvrzování podle jejího názoru nemůže zpochybnit status podniku žalobkyně a následně dospět k závěru, že formálně splňuje kritérium nezávislosti stanovené v doporučení 2003/361, což znamená, že je podnikem a má konkurenty.
- 162 Zadruhé v napadeném rozhodnutí podle jejího názoru nebylo vysvětleno, jaké nové skutkové okolnosti zpochybnily závěr uvedený v prvním zamítavém rozhodnutí, které potvrdilo, že žalobkyně je podnikem ve smyslu článku 1 přílohy doporučení 2003/361.
- 163 Zatřetí má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí nemůže vycházet z dodatečných kritérií stanovených v bodě 1.1.3.1 odst. 6 písm. c) přílohy rozhodnutí 2012/838 za účelem odmítnutí kvalifikovat podnik podle doporučení 2003/361.
- 164 Napadené rozhodnutí tudíž podle žalobkyně porušuje čl. 296 druhý pododstavec SFEU, jakož i článek 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 a články 47 a 48 Listiny základních práv, jakož i právo na spravedlivý proces, které je na základě článku 6 SEU obecnou zásadou unijního práva.
- 165 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

- 166 Podle ustálené judikatury platí, že odůvodnění aktu musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a unijní soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek na odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky tohoto ustanovení, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63; ze dne 26. října 2011, Dufour v. ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, bod 47, a ze dne 26. dubna 2018, European Dynamics Luxembourg a Evropaiki Dynamiki v. Komise, T-752/15, nezveřejněný, EU:T:2018:233, body 22 a 23).
- 167 Mimoto musí být odůvodnění logické, a zejména nesmí vykazovat vnitřní rozpor, který by bránil řádnému pochopení důvodů, ze kterých tento akt vychází (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 169, a ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 151).
- 168 Rovněž je třeba připomenout, že pouhá existence rozporu v rozhodnutí nepostačuje k závěru, že odůvodnění rozhodnutí je vadné, pokud celé rozhodnutí žalobci umožňuje zjistit a poukázat na tuto nesoudržnost a rozhodnutí je dostatečně jasné a přesné, aby mu umožnilo pochopit přesný rozsah rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. prosince 2003, Adriatica di Navigazione v. Komise, T-61/99, EU:T:2003:335, bod 49, a ze dne 16. prosince 2015, Air Canada v. Komise, T-9/11, nezveřejněný, EU:T:2015:994, bod 76).
- 169 Osmý žalobní důvod vznesený v rámci projednávané žaloby je třeba přezkoumat ve světle těchto zásad.
- 170 Pokud jde o první výtku tohoto žalobního důvodu, která je shrnuta v bodě 161 výše, je pravda, že se v napadeném rozhodnutí dospělo k závěru, že žalobkyně nemůže být kvalifikována jako podnik, ačkoliv toto rozhodnutí obsahuje jednak analýzu kritéria nezávislosti ve smyslu doporučení 2003/361, což předpokládá, že jí byl přiznán status podniku, a jednak obsahuje výslovné uznání toho, že žalobkyně má konkurenty.
- 171 V tomto ohledu je třeba uvést, že v bodě 1.2 napadeného rozhodnutí se jasně uvádí, že v případě, že žalobkyně je kvalifikována jako podnik, je třeba dále ověřit, zda je tento subjekt vystaven znevýhodněním, jakým jsou obvykle vystaveny MSP. Panel pro potvrzování měl přitom v napadeném rozhodnutí za to, že žalobkyně nemůže být kvalifikována jako podnik, takže již nebyl povinen zkoumat kritérium nezávislosti. Panel pro potvrzování tedy tuto analýzu provedl jen pro úplnost.
- 172 Z napadeného rozhodnutí proto jasně a jednoznačně vyplývá vztah mezi dvěma důvody posuzovanými panelem pro potvrzování bez jakéhokoliv rozporu v odůvodnění v tomto ohledu.
- 173 Kromě toho je napadené rozhodnutí podle judikatury citované v bodě 168 výše dostatečně jasné a přesné vzhledem k tomu, že umožnilo žalobkyni zjistit tvrzenou nesoudržnost a poukázat na ni, jakož i pochopit přesný rozsah napadeného rozhodnutí, což vyplývá z přesnosti jejich argumentů přednesených v rámci této žaloby, které se týkají dvou důvodů uvedeného rozhodnutí.
- 174 První výtku uplatněnou v tomto žalobním důvodu je tudíž třeba zamítnout.

- 175 Pokud jde o druhou výtku tohoto žalobního důvodu uvedenou v bodě 162 výše, stačí konstatovat, že první zamítavé rozhodnutí bylo zrušeno panelem pro potvrzování. Právní účinky zrušení tohoto rozhodnutí jsou rovnocenné právním účinkům zrušujícího rozsudku (usnesení ze dne 30. dubna 2015, *Ertico – Its Europe v. Komise*, T-499/14, nezveřejněné, EU:T:2015:285, bod 10).
- 176 Zrušení, o němž rozhodl unijní soud, má přitom nezbytně zpětnou účinnost, jelikož zjištění protiprávnosti nabývá účinnosti zpětně ke dni vstupu zrušeného aktu v platnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2008, *CELF a ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, bod 61).
- 177 Z toho vyplývá, že se žalobkyně nemůže na podporu tohoto žalobního důvodu dovolávat prvního zamítavého rozhodnutí, jehož účinky se zpětnou účinností zanikly v návaznosti na jeho zrušení.
- 178 Druhous výtku tohoto žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.
- 179 Pokud jde o třetí výtku tohoto žalobního důvodu, uvedenou v bodě 163 výše, je vzhledem k úvahám rozvinutým v bodě 95 výše v rámci čtvrtého žalobního důvodu třeba ji zamítnout, neboť panel pro potvrzování se v napadeném rozhodnutí neopíral o dodatečná kritéria, která nebyla stanovena v doporučení 2003/361.
- 180 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba osmý žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.
- 181 Vzhledem k tomu, že všechny žalobní důvody vznesené žalobkyní byly zamítnuty, je třeba projednávanou žalobu zamítnout v plném rozsahu jako neopodstatněnou.

K nákladům řízení

- 182 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Nicméně podle čl. 135 odst. 1 jednacího řádu může Tribunál v souladu s požadavky ekvity výjimečně rozhodnout, že účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, ponese vlastní náklady řízení a nahradí pouze část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení. Podle čl. 135 odst. 2 téhož jednacího řádu může Tribunál uložit účastníku řízení, a to i když měl úspěch ve věci, částečnou nebo i úplnou náhradu nákladů řízení, odůvodňuje-li to jeho chování, a to i před zahájením řízení. Tribunál může zejména uložit náhradu nákladů řízení orgánu, jehož rozhodnutí nebylo zrušeno, a to v důsledku vady tohoto rozhodnutí, která mohla vést žalující stranu k podání žaloby (rozsudek ze dne 22. dubna 2016, *Itálie a Eurallumina v. Komise*, T-60/06 RENV II a T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, bod 245 a citovaná judikatura).
- 183 Žalobkyně neměla ve věci úspěch. Z bodu 29 výše však vyplývá, že vzájemný vztah mezi řízeními o opravném prostředku, která se řídí jednak body 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 a jednak článkem 22 nařízení č. 58/2003, nevyplývá jasně z ustanovení rozhodnutí 2012/838, což potvrdila Komise na jednání.
- 184 Kromě toho popis příslušného řízení u panelu pro potvrzování obsažený v bodech 1.2.6 a 1.2.7 přílohy rozhodnutí 2012/838 má významné nedostatky, zejména stran neuvedení procesních lhůt, což dále brání řádnému pochopení použitelných pravidel, jak je uvedeno v bodě 30 výše.
- 185 Tyto okolnosti tudíž mohly přispět ke složitosti projednávané věci a zvýšení nákladů žalobkyně. V tomto kontextu má Tribunál za to, že je správné a spravedlivé rozhodnout, že žalobkyně ponese jen polovinu vlastních nákladů řízení. Komise ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí náhrada poloviny nákladů řízení žalobkyně.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe) ponese polovinu vlastních nákladů řízení.**
- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených Ertico – ITS Europe.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 22. května 2019.

Podpisy.